

Ποιός

κι από που ήρθα στη ζωή; Κι η γη σαν με σκεπάσει
κι αναστηθώ, ποιός θέ να βγω από τη σκόνη πάλι;

Που θα με πάει ο μέγας Θεός; Θα με γλιτώσει τάχα,
αφού μ'ανάστησε από δω, σε γαληνό λιμάνι;
Πολλές οι στράτες της ζωής οι πολυπαθιασμένες
και κάθε μιά φορτώνεται με τα δικά της πάθη.
Καλό δεν έχει ο άνθρωπος κακό που να μην κρύβει
και μόνο ας ήταν τα πικρά να μή νικούνε τόσο.
Ο πλούτος φίλος άπιστος, κι ο θρόνος μάταιη δόξα
βάρος το να σε κυβερνούν κι είναι πεδούκλι η φτώχεια.
Η ομορφιά μιάν αστραπή με λίγη χάρη, η νιότη
του χρόνου κόχλασμα, πικρό τέλος του βίου τα γέρα.
Είναι τα λόγια φτερωτά κι η δόξα αέρας, αίμα
που πάλιωσ'οι ευγενείς, η ορμή, και τ'άγριου κάπρου.
Τα πλούτη προσβολή γεννούν, ο δεσμός ο γάμος κι είναι
σκληρή φροντίδα τα παιδιά κι η ατεκνία αρρώστια.
Διδασκαλεία οι αγορές κακίας · η ηρεμία
είν'απραξία · των ταπεινών είναι και κάθε τέχνη.
Πίκρο το ξένο ψωμί. Μόχθος τη γη να οργώνεις.
Κι οι πιο πολλοί θαλασσινοί στον άδη ταξιδεύουν.
Γρεμός για σε η πατρίδα σου κι η ξενιτιά ντροπή σου.
Όλα τα εδώ για τους θνητούς, κόπος · κι όλα για γέλια,
άχνη, ίσκιος, φαντασία, δροσιά, πνοή, φτερό κι ομίχλη,
όνειρο, κύματα, ροή, στο πέλαο αυλάκι, σκόνη.
Κύκλος που αδιάκοπα γυρνά, κυλώντας όμοια πάντα ·
μια στέκεται, μια προχωρεί, σπάζει και πάλι σμίγει
ώρες και μέρες και νυχτιές, θάνατοι, πόνοι, λύπες
μ'αρρώστιες αλλά και χαρές, κακοτυχίες και τύχες.
Κι αυτό η σοφία σου τ'όρισε, Πατέρα Λόγε, να'ναι
όλα άστατα για να'χομε του ακινήτου τον πόθο.
Πόσα με τα φτερά του νου με κύκλωσαν παλιά όσα
κι όσα καινούργια · απ'τους θνητούς πιό αδύναμο δεν έχει.
Ένα μόνο οι άνθρωποι καλό και σταθερό έχουν μόνο
να ξεκινούν πάντ'απ'αυτό σέρνοντας το σταυρό τους.
Τα δάκρυα κι οι στεναγμοί, νούς που τα θεία τον νοιάζουν,
η ελπίδα, της ουρανικής η φωταυγή Τριάδας
που κατοικεί στους καθαρούς, από το ανόητο χώμα
η απαλλαγή, κι η φύλαξη αγνής της Θείας εικόνας.
Η ζωή μας να'ναι αλλιώςτική κι αυτον τον κόσμο μ'άλλον
κόσμο να τον αλλάζομε σε μια ζωή όλο πόνο.

Πηγή: monopatia-pou-diastavronontai.blogspot.gr